

Motion till riksdagen 2009/10:C256

av **Annelie Enochson (kd)**

Samordningsmyndighet för ärenden om bortförda barn

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om en översyn av möjligheten att inrätta en myndighet med ansvar för samordning av ärenden om bortförda barn samt med ansvar för förebyggande arbete och utgivande av handlingsplaner.

Motivering

Barn som kidnappas av en främling eller av en förälder, vårdnadshavare eller ej, får alltid illa. Ett barn som plötsligt får hela sin värld vänd uppochner, speciellt barn som tas ut ur sitt hemland, där språk, kultur och levnadssituationen snabbt byts ut, mår dåligt fysiskt och psykiskt. Ju längre barnet måste leva med sin bortförare, desto sämre mår det. Snabba åtgärder måste därför vara en prioritet i ett samhälle som säger sig värna om barn och barns rättigheter.

Sverige behöver en samordningscentral som hanterar barnbortföranden. Problemet är stort och allvarligt, och det växer för varje år genom en ökande internationalisering och en mer rörlig värld. Samordningscentralen bör ordnas som en myndighet och vara tillgänglig 24 timmar om dygnet, sju dagar i veckan, på ett journummer. De som ska arbeta här ska vara specialutbildade inom barnbortföranden och gärna själva ha personlig erfarenhet av vad detta innebär. Det betyder mycket att som drabbad individ få tala med någon som verkligen vet vad du känner och går igenom. En sådan samordningscentral behöver stå i direkt kontakt med bl.a. UD, ambassader, advokater verksamma inom området, polis, socialtjänst och kommuner samt verka för samordning av relevanta kontakter både i och utanför Sverige.

Idag är det endast UD som hanterar dessa ärenden genom enheten för konsulära och civila ärenden. Personalen som idag handlägger dessa ärenden på

Fel! Okänt namn på

UD har en rent administrativ roll och upplevs av många föräldrar som mycket passiva. De får inte ta ställning och aktivt verka för att barnet ska återföras, vilket av de drabbade upplevs som att de inte får all den hjälp de behöver och som en brist på engagemang från handläggarnas sida. UD har inte resurser att i tillräcklig utsträckning träffa föräldrarna till de barn vars ärenden de handlägger. Det behövs därför en samordningscentral som kan sköta samarbetet mellan olika myndigheter och även upprätta handlingsplaner för att förebygga och åtgärda olovliga bortföranden av barn.

Om en förälder känner ett hot i fråga om att barnets andra förälder kan föra bort barnet så måste det finnas en akut handlingsplan hos samordningscentralen för att hantera detta eventuella hot. Detta är ett centralt och återkommande problem, då de olika myndigheterna bara pekar på varandra och ingen vet vad man egentligen ska göra eller hur och när. Många ärenden går på grund beroende på att drabbade föräldrar råkar ut för okunniga personer på olika myndigheter eller hos polisen, personer som inte vet vad det hela handlar om eller som viftar bort problemen som "privata vårdnadstvister" eller "familjegräl".

Barnen är det viktigaste vi har. Det tar inte lång tid att förebygga dessa brott eller att samordna inför dem. Men det tar en livstid att reparera livet för ett barn som bortförts. Jag vill därför föreslå att en översyn görs gällande möjligheten att inrätta en samordningscentral med ansvar för upprättandet av handlingsplaner, både preventiva planer och sådana för det fall ett bortförande av ett barn har skett.

Stockholm den 30 september 2009

Annelie Enochson (kd)